

Republika Hrvatska
Županijski sud u Rijeci
Žrtava fašizma 7

Poslovni broj: GŽ Ovr-132/2019-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

R J E Š E N J E

Županijski sud u Rijeci, po sucu dr. sc. Vladi Skorupu, u ovršnom postupku ovrhovoditelja: S. M., OIB..., iz P., zastupanog po punomoćniku M. K., odvjetniku iz Z., protiv ovršenika: R. H., OIB..., Ministarstvo, zastupana po Općinskom državnom odvjetništvu u S., radi naplate, odlučujući o žalbi ovršenice izjavljenoj protiv rješenja Općinskog suda u Sisku, Stalne službe u Glini, poslovni broj Ovr-1613/2018-2 od 11. prosinca 2018., 13. veljače 2018.,

r i j e š i o j e

1. Odbija se žalba ovršenice i potvrđuje rješenje Općinskog suda u Sisku, Stalne službe u Glini, poslovni broj Ovr-1613/2018-2 od 11. prosinca 2018.

2. Odbija se zahtjev ovršenice za nadoknadu troškova sastava žalbe.

Obrazloženje

Rješenjem suda prvog stupnja, djelomično se usvaja prijedlog ovrhovoditelja i nalaže ovršenici da ovrhovoditelju nadoknadi troškove ovršnog postupka u iznosu od 625,00 kn zajedno sa zateznom kamatom

Protiv tog rješenja žalbu pravovremeno podnosi ovršenica, bez pobliže naznake kojeg žalbenih razloga propisanih čl. 353. st. 1. tč. 1. i 3. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91., 91/92., 58/93., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., u nastavku teksta ZPP), u svezi sa čl. 381. ZPP-a, a koji se primjenjuju u ovršnom postupku temeljem čl. 21. st. 1. Ovršnog zakona ("Narodne novine" broj 112/12., 25/13., 93/14., 55/16. i 73/17., u nastavku teksta: OZ).

U binome navodi, da u ovom postupku, sukladno odredbi članka 14. stavka 4. OZ-a, ovrhovoditelj potražuje nadoknadu troškova koji su mu bili potrebni za izvansudsku ovrhu. Ističe da prvostupanjski sud neosnovano usvoji takav prijedlog jer je podnesen izvan zakonom propisanog roka prema čl. 14. st. 6. OZ-a.

Iz tih razloga predlaže da sud drugog stupnja preinači pobijano rješenje i prijedlog odbije kao neosnovan ili barem ukine i vrati sudu prvog stupnja na ponovan postupak.

Žalitelj ističe zahtjev za nadoknadu troškova sastava žalbe.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Žalba je osnovana.

Ispitujući pobijano rješenje u granicama žalbenih razloga, a pazeći po službenoj dužnosti na postojanje bitnih povreda odredbi parničnog postupka te na pravilnu primjenu materijalnog prava sukladno ovlaštenju iz članka 365. stavak 2. ZPP-a, u svezi sa člankom 381. ZPP-a, koji se propisi primjenjuju u ovršnom postupku sukladno odredbi članka 21. stavka 1. OZ-a, ovaj sud utvrđuje da donošenjem pobijanog rješenja niti jedna od bitnih postupovnih povreda odredaba parničnog (ovršnog) postupka nije ostvarena, ali da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio materijalno pravo.

Iz utvrđenja suda prvog stupnja proizlazi da je ovrhovoditelj, podneskom od 22. veljače 2018., predložio da mu ovršenica nadoknadi troškove izvansudske ovrhe, u ukupan iznos od 1.093,75 kuna.

Cijeneći to kroz odredbe čl. 14. st. 4. OZ-a i članka 155. ZPP-a, a u svezi čl. 21. st. 1. OZ-a, kao troškove potrebne za ovrhu, ovrhovoditelju sud dosuđuje iznos od 625,00 kuna.

To se odnosi na trošak pribave klauzule pravomoćnosti i ovršnosti, prema Tbr. 32. stavku 2. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne Novine" br. 142/12, 103/14, 118/14; dalje Tarifa), uz pripadajući PDV temeljem Tbr. 42. Tarife u iznosu od 312,50 kuna, te na trošak pribave obračuna Porezne uprave prema Tbr. 32. stavku 3. Tarife uz pripadajući PDV u iznosu od 312,50 kuna.

U vezi s navedenim, utvrdio je da je ovrhovoditelj FINA-i podnio zahtjev za izravnu naplatu temeljem ranije navedene presude kao ovršne isprave, a ne prijedlog za izvansudsku ovrhu. Temeljem članka 210. stavka 1. OZ-a utvrdio je da u postupku izravne naplate jedino ovršenik ima pravo podnositi pravna sredstva sudu i to ona navedena u članku 209. OZ-a, ali ne i ovrhovoditelj.

Žalbene navode ovršenice, kojima pobija rješenje suda prvog stupnja, ovaj sud nalazi neosnovanim.

Evidentno postoji razlika između postupka izvansudske ovrhe iz članka 284. OZ-a i postupka izravne naplate kod FINA-e iz članka 209. OZ-a. To iz razloga jer je izravna naplata novčane tražbine na temelju ovršne sudske odluke specifičan postupak prisilnog ostvarenja novčane tražbine izvan suda, pred posebnim tijelom kojemu je provođenje takvih postupaka zakonski dano u nadležnost. Upravo iz tog razloga je, u kontekstu troškova postupka, neopravdano raditi distinkciju u odnosu na postupak izvansudske ovrhe.

Na postupak izravne naplate se, glede nastalih troškova, primjenjuju odredbe čl. 14. OZ-a, kao i kod postupka sudske ovrhe, jer se zbog njegove pravne prirode u kojem nije angažiran sud, niti ne može u tom postupku odlučivati o troškovima tog postupka, već je

potrebno da ovrhovoditelj naknadno, po završetku postupka, podnese sudu zahtjev za nadoknadu troškova koje je imao u tom postupku.

Iz dokumentacije koja se nalazi u spisu proizlazi utvrđenje da je ovrhovoditelj novčanu tražbinu utvrđenu u pravomoćnoj i ovršnoj presudi Općinskog suda u Sisku, poslovni broj 12 Pr-46/2016 od 1. kolovoza 2017., prisilno naplatio podnoseći zahtjev za izravnu naplatu 18. prosinca 2017. nadležnoj Financijskoj agenciji.

Ovrhovoditelj je zahtjev za nadoknadu troškova podnio sudu 22. veljače 2018., nakon što Financijska agencija, 19. veljače 2018. postupila po tom prijedlogu i provela naplatu tražbine pa je on, stoga, pravovremen u smislu članka 14. stavka 6. OZ-a, budući je podnesen unutar zakonskog roka od trideset dana od završetka postupka Financijskom agencijom.

Također, nesporno je da su troškovi koje je ovrhovoditelj zatražio u svom zahtjevu bili potrebni za provođenje postupka izravne naplate sukladno članku 14. stavku 4. OZ-a.

Slijedom navedenog, valjalo mu je priznati trošak pribave klauzule pravomoćnosti i ovršnosti, sukladno Tbr. 32. točki 2. Tarife, budući je navedeni trošak bio nužan jer bez odgovarajuće klauzule pravomoćnosti i ovršnosti ovršna isprava nije podobna za ovrhu zbog čega bi Financijska agencija odbila njenu provedbu, kao i trošak pribave obračuna Porezne uprave prema Tbr. 32. stavku 3. Tarife. Na navedene troškove ovrhovoditelj ima pravo obračunati i trošak PDV-a.

Iz tih je razloga žalbu ovršenice trebalo odbiti kao neosnovanu i donijeti odluku utemeljenu na čl. 380. tč. 2. ZPP-a.

U skladu s uspjehom ovršenice u ovom sporu, odbijen je i njezin zahtjev za nadoknadu troškova ovog postupka.

U Rijeci 13. veljače 2019.

Sudac
dr. sc. Vlado Skorup v.r.

Za točnost otpravka – ovlašteni službenik
Ivana Štimac